

Durlabha Mānava-Janma

iš Bhaktivinodos Thakuros "Kalyāṅga-Kalpataru"

durlabha mānava-janma labhiyā saṅgā sāre
kṛṇāṅga nā bhajinu—duḥkha kahibo kāhāre?

'saṅgā sār' 'saṅgā sār', ko're miche gelo kāl
lābha nā koilo kichu, ghaṅgilo jañjāl

kiser saṅgā sār ei chāyābāji pray
ihāte mamatā kori' bṛṅgā thā dina jāy

e deho patana ho'le ki ro'be āmār?
keho sukha nāhi dibe putra-parivār

gardabher mata āmi kori pariśram
kā'r lāgi' eto kori, nā ghucilo bhram

dina jāy micha kāje, niśā nidrā-baśe
nāhi bhāvi—maraṅgā nikaṅgā e āche bo'se

bhālo manda khāi, heri, pari, cintā-hīna
nāhi bhāvi, e deho chāṅgā ibo kon dina

deho-geho-kalatrādi-cintā avirata

jāgiche hṃ doye mor buddhi kori' hata

hāy, hāy! nāhi bhāvi—anitya e saba
jīvana vigate kothā rohibe vaibhava?

śmaśāne śarīr mama poṃ iyā rohibe
bihaṃ ga-pataṃ ga tāy bihār koribe

kukkur sṃ gāl sab ānandita ho'ye
mahotsava koribe āmār deho lo'ye

je deher ei gati, tā'r anugata
saṃ sār-vaibhava ār bandhu-jana jata

ataeva māyā-moha chāṃ i' buddhimān
nitya-tattva kṃṃṃ a-bhakti koruna sandhān

Nors žmogiška gyvybės forma yra pati rečiausia galimybė pasiekti dvasinį tobulumą, dabar aš karčiai sielvartauju. Taip yra todėl, kad kažkokiu būdu gimdamas gavau šią galimybę, bet nepasinaudojau ja, tuščiai leisdamas laiką ir negarbindamas Viešpaties Kūrėjo. Ach, kam aš papasakosiu savo nelaimės istoriją?

Apsivedęs ir įsipainiojęs į materialistišką šeimyninį gyvenimą, aš tuščiai eikvojau savo laiką. Niekada negavau apčiuopiamo rezultato ar nepaeinančios naudos.

Kas tai per pasaulis? Jis panašus į magiškų šviesų spektaklį, kuriame tiek daug šešėlių ir optinių apgaulių magiškai šoka priešais mano akis. Aš jaučiu tokį stiprų prisirišimą ir susitapatinimą su šiuo pasauliu. Taip diena veja dieną ir nėra jokios prasmės.

Kai šis kūnas negyvas nukris ant žemės, kas tuomet liks mano? Visi mano sūnūs ir mylimieji jau nebegalės suteikti man laimės.

Kiekvieną dieną dirbu sunkiai, kaip asilas, o dabar stebiuosi: Dėl ko aš taip sunkiai dirbu? Mane vis dar tebesupa daugybė iliuzijų.

Savo dienas praleidžiu be naudos, darydamas nereikšmingus darbus, o naktis prarandu užvaldytas miego. Per visas šias dvidešimt keturias valandas aš niekada nepagalvoju, kad žiauri mirtis visada stovi tiesiai priešais mane.

Sau įsivaizduoju, kad gyvenu visiškai be rūpesčių, kartais valgau daug, o kartais mažai, kaip man patinka. Kartais vaikštinėju po miestą dairydamasis į gražius dalykus, o kartais niekur neinu. Kartais dėviu prabangius drabužius, o jei būnu ne nuotaikoje, dėviu kažką paprasto. Aš gyvenu taip nerūpestingai, jog niekada nepagalvoju, kad vieną dieną turėsiu palikti šį kūną.

Iš tikrųjų mano varganą širdį persekioja nuolatinės baimės, kaip aš išlaikysiu savo kūną, savo namus, savo žmoną ir šeimos narius, kaip aš vykdysiu savo socialinius įsipareigojimus? Visos šitos baimės mane skausmingai žnaibo ir iš tikrųjų griaua mano intelektą.

Vaje, vaje! Kokia apgailėtina situacija! Aš pasinėręs į visus šiuos rūpesčius, bet niekada nepagalvojau, kad visi šie dalykai yra laikini ir labai greitai praeis. Kai aš mirsiu ir manęs nebebus, kas liks iš mano materialių turtų?

Kai mano kūną numes į kremavimo vietą, jis gulės ten be jokio judesio. Tada ten susirinks pramogauti daugybė varnų, peslių, skruzdėlių ir kirminų.

Visi gatvės šunys ir šakalai labai džiūgaus. Su didžiule ekstaze jie padarys mano kūną savo festivalio vieta ir švęs didelę puotą.

Tik pažiūrėkit, koks šito materialaus kūno galutinis tikslas. Pats nuostabiausias dalykas yra tai,

kad visų materialių turtų - mano namų, šeimos ir draugų - laukia lygiai toks pat galas.

Todėl tiems, kas turi aštrų intelektą, aš patariu: „Prašau, palikite šias laikinas iliuzijas, kurias jums pakišo Māyā, ir ieškokite būdo, kaip gauti tyrą pasiaukojimą Viešpačiui Kṛiṣṇai, nes tai yra vienintelė amžina tiesa.“